

Karaliai Joana Maks myli kitaip

Meilė šioje istorijoje tarsi žaltvykslė,
viliojanti skaitytoją sekti klaidžiais
nepraeinamais keliais, ir vis dingstanti už
staigių siužeto posūkių.

Lavisa Spell

Knygute.lt

Joana Maks

KARALIAI MYLI KITAIP

Fantastinis romanas

Redagavo Jūratė Šamelienė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Joana Maks, 2022

Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

ISBN 978-609-03-0874-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

*Dėkoju
Jolantai Z. už laisvą laiką,
Šarūnui K. už išmintingus patarimus,
Indrei V. už įkvėpimą pokyčiams,
sau už kantrybę,
realybei už viską, kas buvo ir kas bus.*

1

Negi nėra daugiau apie ką kalbėti?!

Edvardas apsidairo. Puotautojai vis dar šneka. Trilypio Aljanso karalius Albrechtas šįryt pas-kelbė, kad jo dukra Adelė tekės už Deimiano. Jaunikis ir pats nustebeš, nes iki šiol nežinojo, kad taip jo velionis tėvas senų seniausiai sutarė su Albrechtu.

Aplink svečiai tiesiog ūžia – kur gyvens jau-nieji? Kada geriausia kelti vestuves? Žinoma, per jaunatį, nes patys suprantate – tada sėkla geriau dygsta, ir šlovingasis Albrechtas greitai turėtų anūką.

– Jau eisiu, – Edvardas taria Deimianui, bet ta-sai negirdi. Stovi tolėliau prie Adelės. Kažką jai kalba, ir toji juokiasi, tarsi pasaulyje būtų tik jie dviese.

– Kodėl suirzai? Pavydi? – paklausia Rikardas,

beveik trejais metais jaunesnis Adelės brolis.

- Žiūrėk savęs, - atšauna Edvardas.

Ar jis pavydi? Kaip gali pavydėti geriausiam draugui, beveik broliui? Princai Edvardas ir Deimianas - velionių karalių Ilijaus ir Arono sūnūs, paimti į Albrechto pilį dar vaikai, tad augo kartu su Adele kaip broliai ir sesuo. Deimianui dvidešimt penkeri. Kaip ir Edvardui ir Adelei. Deimianui laikas vesti. Ir Edvardui laikas. Tik jis nesuka dėl to galvos, nors dažnai jaučia merginų žvilgsnius. Yra į ką žiūrėti - gražiai naugęs. Narsus. Nuolatinis riterių turnyrų nugalėtojas. Bet Edvardas iš pradžių nori ko nors pasiekti, kad būtų gerbiamas jis pats, o ne už tai, kad yra karaliaus Ilijaus sūnus. Adelė gera pora Deimianui. Rami, netgi baili, bet jam tokios žmonos ir reikia, nes ir pats greičiau atsargus nei nutrūktgalviškai drąsus kaip Edvardas.

Princas vėl žvilgteli į Adelę, ji purto galvą kvatodama. Šviesūs plaukai nuvilnija bangomis.

Jeigu išsikraustysi, pasiilgsiu tavo juoko. O tavęs? Ne! Taip...

Kitą dieną Deimianas ir Edvardas patraukia į mugę. Kol Edvardas renkasi durklą, Deimianas apžiūrinėja knygas:

- Galvoju, kokią sužadėtuvių dovaną nupirkti Adelei. Gal knygą apie žvaigždynus? Mes daug kalbame apie skaitytas knygas.

- Ką skaitei apie žvaigždes, pasakoji tu. Ji tik klausosi, - sako Edvardas, - nes vienintelė turi kantrybės klausyti tavo kalbų apie tokius dalykus. Jei ieškai jai dovanos, imk karolius ar žiedą.

- Adelė - ne kokia senė, - netrukus Edvardas įvertina Deimiano pasirinkimą. Tada paima vieną papuošalą nuo pirklio stalo, kitą ir galiausiai ištiesia draugui skaidrų vėrinį iš žalsvų, melsvų ir rausvų akvamarinų.

- Jeigu pirkčiau Adelei, tai tik šitą.

Vyras pažiūri ir linkteli. Taip. Pirks būtent tą.

- Niekada nemaniau, kad rinkti papuošalą taip sudėtinga, - atsidūsta.

- Reikia gerai pažiūrėti į merginą, ir tada matai, koks papuošalas jai tinka.

- Ne visi turintieji akis mato, - juokiasi Deimianas.

- Edvardas daug žiūri į mano seserį, tai žino, kas jai tinka, - priduria balsas už nugaros.

Abu nustebę atsisuka. Neįtarė, kad šalia jau kurį laiką stovėjo Rikardas.

- Ką tu nori pasakyti? - užsiplieskia Edvardas.

- Susitvarkysime ir be tavęs, - Deimianas bando atsikratyti kunigaikščio.

- Neabejoju, - meta Rikardas. - O kodėl suirzo tavo mielas draugas? Tik pasakiau, kad daug žiūri į Adelę.

- Džiaugiuosi, kad žiūri. Vadinasi, ji liks geroje rankose, kai manęs nebus. Niekam neleisi nuskriausti mano nuotakos, ar ne? - sako Deimianas, Edvardui ant peties uždėjęs plaštaką ir taip bandydamas jį pristabdyti.

- Neleisiu, bet man atrodo, kad jūs su kariais iš rytų grįšite greičiau nei mes iš šiaurės. Teks rūpintis pačiam, - atšauna Edvardas. Pamatę, kad atėjo žygūnai iš rytų ir šiaurės, abu princai iš karto suprato, ką tai reiškia, - karas. Jie turės išvykti. Ir kvailiui aišku, kad karas šiaurėje bus sunkesnis. Ten patrauks Edvardas. Jis degė noru pasirodyti, sužibėti, o štai Deimianas buvo iš tų, kurie nors ir gerai valdo kalaviją, verčiau renkasi taikų būdą spręsti konfliktus. Princai pažiūnojo vienas kitą kaip patys save, tad pasidalijo karo frontus broliškai, ir apie tai Edvardas pranešė Albrechtui, nelaukdamas jo nurodymų.

- Tėvas nusprendė, kad Deimianas jos į šiaurę, o tavo kariuomenė - į rytus, - atsainokai taria Rikardas.

- Kodėl taip manai? Aiškiai pasakiau karaliui, kaip pasiskirstėme, - pyksta Edvardas.

- Kas turi akis, žiūri. Kas turi ausis, klauso, - atsako Rikardas. - Mano nuomone, jūsų pasidalinimas teisingas, bet Albrechtas neleis, kad kas nors būtų sprendžiama jo neatsiklausus.

- Po paraliais, - nusispjauna Edvardas.

- Pritariu, - sako Rikardas ir pasisuka į Deimianą. - Kur radai knygų prekeivį?

Deimianas mosteli ranka, ir kunigaikštis nu-eina.

- Tas senis visai pasiuto, - pyksta Edvardas.

- Tyliu. Taip kalbėti apie karalių daugiau nei pavojinga.

- Pavojinga, kad josi ten, kur turėjau joti aš, supranti! Mes ne šešiamečiai piemenys, patys galime spręsti. Kiek dar manysime, kad karališkasis tėvas žino geriau?

- Albrechtas pranešė apie vedybas. Gal tai ženklas, kad atsitrauks nuo šalies valdymo?

- Greičiau šuo pradės kniaukt kaip katė.

- Palaukim. Kai grįšim iš karo žygių, atšoksiu vestuves, pasikalbėsime su karaliumi.

- Gerai. Bet iškart po vestuvių.

- Sese, tikrai tekėsi už Deimiano?

Adelė suglumsta išgirdusi Rikardo klausimą.

- Kodėl klausai? Mes su Deimianu nuo vaikystės gerai sutariame. Buvome pora, nuolat šnekėjomės, kaip ir judu su Edvardu vis kartu, tik jūs ėdate vienas kitą.

- Tikrai nori už jo tekėti?

- Net jeigu sumanyčiau kitaip, žinai mūsų tėvą. Neleis, kad būtų ne taip, kaip jis nori.

- Taip, jeigu norėsi kitaip nei tėvas, tau bus sunku.

- Su juo nepasiginčysi.

- Esame ir mūsų motinos vaikai. Olena buvo septintos kartos karalienė. Mūsų protėviai pripiratę sprendimus priimti patys, o ne aklai paklusti. Todėl vardan motinos atminties neleisk, kad tavo gyvenimą nulemtų kiti.

- Bet aš...

- Visą laiką yra išėitis. Ir ne viena.

Adelė patyli. Rūmuose niekas nemini motinos. Net su Rikardu jie šios temos nejudina. Kodėl jis šiandien apie tai prabilo? Ką nori pasakyti?

- Žinoma, kad tekėsiu už Deimiano. Matei, kokį vėrinį išrinko. Jis supranta, ką mėgstu, geriau nei bet kas kitas. Argi tai nėra geras ženklas?

- Jį išrinko Edvardas, - taria Rikardas ir išeina.

Vakare atėjusi auklė randa Adelę susimąsčiusią, tad bando guosti:

- Gal Rikardas nori supykdyti tave su tėvu? Jam nenaudinga, kad ištekėtum ir susilauktum vaikų.

Adelės brolis Rikardas - aštraus proto ir dar aštresnio liežuvio. Išvaizda jis lyg iš akies trauktas Trilypio Aljanso karalius - tamsiaplaukis ir tamsiabarzdis, pilkai mėlynų akių, bet Albrechtas nuo mažens žvelgė į jį kaip į tuščią vietą. Maža to - neįtraukė į Trilypio Aljanso valdytojo karūnos paveldėtojus, paliko jam tik kunigaikščio, o ne princo titulą. Tai tikriausiai apnuodijo Rikardo charakterį, nes iš pažiūros patrauklus, visada pabrėžtinai išrankiai apsirengęs Albrechto sūnus buvo kaip pasaloje tūnanti gyvatė.

Adelė atsidūsta:

- Paklausiau Deimiano dėl vėrinio. Jį išrinko Edvardas.

- Vėrinys yra tik ant vielos suverti akmenys. Laimingai santuokai reikia daugiau. Svarbiausia, kad žmogus būtų geras, - taria auklė, ir mergina nori ja tikėti.

Vedini kariuomenėmis princai išjoja. Adelė ruošiasi vestuvėms – siuvinėja kraitį. Laikas bėga lėtai, o paskui sustingsta lyg užšalęs vanduo. Princesė siuvinėja, kol įskausta akys, ji pavargsta sėdėti. Kaskart sau sako: „Kai šita gėlių linija pasieks kitą staltiesės kraštą, Deimianas grįš.“ Negrįžta. Nors skrynioje jau sukrauta daug siuvinėtų staltiesių, apklotų, užvalkalų.

Vieną dieną bandant įtempti audinį medinio lankelio rėmas skyla.

– Užsakysim naują. Ryt ryte jau bus, – siūlo auklė.

Princesė atsako:

– Paimsiu senąjį lankelį iš palėpės.

Nelaukia, kol ateis tarnaitė ir suras. Eis pati. Nekenčia žodžio „laukti“. Palėpėje tamsu, bet akys tuoj apsibranta. Pro čerpių plyšius šen bei ten skverbiasi šviesa. Princesė greit suranda senuosius siuvinėjimo rėmus. Jau liptų žemyn, bet dėmesį patraukia skrynja, ant kurios krinčiantys saulės spinduliai suformavo savotišką šviečiantį kryžių. Adelė staiga prisimena. *Taip. Po saulės kryžium.*

Būtent ten vaikystėje buvo jos slėptuvė.

Princesė pastumia skrynią į šalį ir iš lėto judindama lentas ištraukia vieną jų. Jos turtas. Mergina žarsto mažmožius, kažko ieškodama. Rado. Pailgas pilkai rudas akmuo su skylute, kurį galima kabinti ant virvelės.

Kai Adelei buvo kokie dvylika metų, jie su Edvardu žaisdami rado šį akmenį, vadinamą dievų pirštu ar dievų strėle, ir susiginčijo, kieno jis. Adelė pačiupusi jį bėgo kiek kojos neša, bet Edvardas pasivijo ir stipriai suspaudė ranką – „Atiduok“. Mergaitė neiškentusi pravėrė delną, pratrūko ašaromis ir riktelėjo: „Šitas akmuo yra mano mamos!“ „Melagė“, – iš pradžių pagalvojo berniukas, o paskui įsiklausė – tokį nuo blogos akies saugantį akmenį turėjo jos mama, nešiojo jį ant rankos greta sidabrinį karulių.

Edvardas staiga suvokė – kai karalius Albrechtas paėmė jį ir Deimianą į savo pilį, aiškindamas, kad jo pareiga rūpintis velionių karalių sūnumis, nes jie trise su Ilijum ir Aronu suvieniję savo žemes sukūrė Trilypį Aljansą, berniukų motinoms buvo leista matyti savo sūnus tik kartą metuose. Tos dienos buvo tokios trumpos. Edvardas žinojo, kad net jeigu jiedu su Luiza kambaryje vieni, juos stebi ir klauso šnipai, tad nesiskųsdavo. Motina, ko gero, irgi tai žinojo. Jie

nutylėdavo tai, kas galėtų nepatikti Albrechtui, bet vis tiek pasidalydavo tuo, ką supranta tik jiedu. Edvardas kaskart, motinai išėjus pro duris, jausdavo, kad ji paliko kažką nematoma, kas neleidžia pamiršti svarbių dalykų. Visų pirma, kad jo tėvas – karalius Ilijus, o ne Albrechtas, kaip kad skelbė Didžiojo Trilypio Aljanso protokolas. Adelė turėjo tik žiaurų tėvą ir motiną, kuri numirė, bet apie kurią niekas negali nė prasižioti. Taip, jai laimę nešančio akmens reikėjo labiau.

Edvardas be žodžių ištiesė dievų strėlę. Mergaitė nudžiugo, ir jis suprato iki šiol neregėjęs jos tokios švytinčios laime.

– Kur akmuo? – paklausė Deimianas, kai jiedu grįžo.

– Daviau Adelei, – atsakė princas. – Pasaugoti.

– Ilgam? – neatlyžo Rikardas, nužvelgęs seserį.

– Iki mirties, – tarė Adelė.

– Ilgam, – tepasakė Deimianas.

Edvardas dar žvilgtelėjo į princesę. Ar pamatys laimingiausio pasaulyje žmogaus veidą? Adelė vėl buvo nudelbusi akis. Slėpėsi. Bet princas jautėsi ramus. Žinojo, kad jo mama buvo teisi – dievų strėlė tikrai neša laimę.

Suradus akmenį, Adelės viduje tarsi kas atgyja. Siuvinėdama ji nebeskuba. Mintys vaikšto po prisiminimus.

– Kodėl mirė mano mama? – vieną dieną pasako jos lūpos.

Auklė apsidairo. Jos vienos. Bet čia kiekvienas užkaboris turi ausis ir akis.

– Tyliau, – šnibžda ji. Vėl apsidairo. – Juk žinai, kad apie tai nekalbama.

– Kodėl visi ją pamiršo? Juk ji karalienė.

– Pasakysiu, ką žinau, kad nurimtum. Nes jei pradėsi klausinėti kitų, prisišauksime bėdą. Bet pažadėk, kad daugiau niekada su niekuo apie tai nekalbėsi.

Adelė žiūri į senąją moterį. Jos vardas Jana, bet niekas jos kitaip nei aukle nevadina. Ji buvo ir jos motinos auklė. Olenai mirus Albrechtas įsakė, kad viskas, kas bent kiek susiję su žmona, išnyktų. Drabužiai, papuošalai, žirgai. Tarnai ir tarnaitės. Jana liko, nes vienintelė gebėjo nuraminti verkiančią Adelę.

„Jei nesusivaldysi, pražudysi savo dukrą, kaip jau pražudei manąją“, – tąkart Albrechtą perspėjo Olenos motina senoji karalienė Tereza....